

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Acta Synodalia Osnabrvngensis Ecclesiae, Ab Anno Christi
MDCXXVIII.**

Brogberen, Johannes

Coloniae Agrippinae, 1657

Excommunicatos vitandos. 6

urn:nbn:de:hbz:466:1-14298

in interitum carnis, ut spiritus ejus salvus fieret in die Domini nostri Iesu Christi: non tantum exemplo indicans, sed & expressim jubens, ut, qui ejuscemodi sunt, è medio Ecclesiae ejiciantur. Si is (inquit) qui frater nominatur inter vos, est fornicator, aut avarus, aut idolis serviens, aut maledicus, aut ebriofus, aut rapax, cum ejuscemodi nec cibum sumere permitto. Quin, ante discipulum, ille qui solus vere Magister est, Christus, ejuscemodi Excommunicationis usum Matthæi 18 docuit. Quem optamus in Ecclesiam revocari, ac frequentissimum esse; nempe ut tales, publice ac enormiter peccantes, ne aliis offendiculo sint, & notati tandem resipiant, extra communionem Sacramentorum ac vitæ communis ponantur, donec, ad cor & Ecclesiae gremium reversi, suum reatum deplorent. Divus sane Paulus gravissime Corinthios increpat, quod incestum illum tantisper paterentur. Omnino (inquit) auditur inter vos fornicatio, & talis fornicatio, qualis nec inter gentes, ita ut uxorem patris sui quis habeat. & vos inflati estis, & non magis luctum habuistis, ut tollatur de medio vestrum, qui hoc opus fecit. non est bona gloriatio vestra. nescitis, quia modicum fermentum totam massam corrumpit? expurgate ergo vetus fermentum, ut sitis nova conspersio, sicut estis Azymi; & cætera, quæ sequuntur. Quod si denunciationem Evangelicam (qua nulla res salubrior esse potest, & quæ nobis non tantum facienda suadet, sed præcipitur) frequentaremus, & Apostolica præcepta mordicus teneremus, rariores profecto in cœtu Nostro haberemus adulteros, raptos, homicidas, & id genus alios publice criminosos, propter quos blasphematur nomen nostrum inter gentes, & scandalizantur multi inter nos infirmiores.

CAP. III. *Cur passim in omnes inobedientes Excommunicationis Censura distringi cæperit.*

Iam dudum verò cœpit Excommunicatio in omnes inobedientes distringi: quod quasi peccatum hariolandi sit, repugnare, & quasi scelus idololatriæ, nolle acquiescere.

CAP. IV. *Usum Excommunicationis, in publice criminosos, in lucem revocandum.*

Usum ergo Excommunicationis, præsertim adversus publice criminosos, in lucem revocari convenerit: deinde posthac in aliis causis Excommunicatio tantum in manifeste contumaces feratur.

CAP. V. *Quid cavendum in decernenda Excommunicationis Censura.*

Cavebit autem inprimis Iudex, ne hanc aliasve Censuras Ecclesiasticas, vel ex in-

justis vel ex levibus causis, vel Iuris Ordine non servato, vel ex odii fomite, proferat unquam. Quum enim Excommunicatio poena sit, qua nulla major est in Ecclesia; nec sit excommunicandus quis nisi pro peccato lethali, quod anathema sit æternæ mortis damnatio; nec infligenda veniat nisi his qui aliter corrigi non possunt: debet Iudex non ante excommunicare quempiam, quam cognoverit, id vel causæ gravitatem, vel ejus, qui extra communionem ponendus est, apertam contumaciam, præcepto iusto acquiescere nolentis, exigere.

CAP. VI. *Excommunicatos vitandos.*

Volunt autem, ut hæc Censura ab omnibus (jure non tantum humano, sed & Divino idipsum postulante,) timeatur: utque excommunicati, in familiari conversatione vitentur, & à nemine recipiantur; quemadmodum antiquissima Concilia, sub gravis reatus incurfu, idipsum fieri præceperunt.

CAP. VII. *Non passim, contra omnes delatos, per Fiscales inquirendum.*

Procuratores Nostri Fiscales adversus neminem inquirant, nisi quem legitima ac frequens gravat infamia; non quidem à malevolis & maledicis, sed providis & honestis, justitiæ zelo commotis, suborta: quam si non probaverint, condemnentur ipsi, non autem inquisiti, in expensis. Neque enim speciem aliquam æquitatis habet, quod ab innocentibus, absolutis, quippiam, expensarum nomine, extorqueatur: alioqui calumnia & injusta difamatio mercedem (quod absit) haberent. Valeant ergo alii malevoli delatores, depeculatores famæ, ac Reipub. pestes. Neque enim ad petitionem eorum, qui libellum infamationis porrigunt, in occulto inquirendum est super criminibus in eodem descriptis; quum inquisitio fieri tantum debeat super illis, de quibus clamores aliqui præcesserint.

CAP. VIII. *Manifeste criminosi, pro quaestu nequaquam ferendi.*

Volunt autem, ut Concubinarum, aut alii manifeste criminosi, ullo modo pro quaestu, aut pecuniæ emungendæ causa, ferantur tolerenturque; aut ut poenæ pecuniariæ pro criminibus passim imponantur; quod res mali exempli sit, crimen pecunia redimere: sed Reformationis Nostræ constitutio, quæ de Officio Sigilliferi postrema est, servetur. Quod si interdum vel personæ delinquentis, vel delicti qualitas, poenam pecuniariam imponi postulaverit, hæc in pios tantum usus convertatur, ne magis avaritiæ quam correctionis causâ exacta videatur.

CAP.

I Cor. 5.

Matth. 18.

Esai. 52.
Rom. 2.

I Reg. 15.

Ex Conc.
Meldan.
& Alver.
c. nemo. &
c. nullus
sacer. II.
9. 3.
Ex Conc.
Lug. c. 1.
de sen. ex-
commu.
in 6.

Ex Conc.
Ant. Car-
tha. Arch.
Bracar.

c. cum
oportet. c.
inquisiti-
nem. 5.
tertia du-
bita. de
accusatio-
nibus.

c. pauper.
II. 9. 3.